

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skriftemaal og Altergang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 275. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1858_1234-txt-shoot-idm194.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Spørger vi nu først, om *Paven* eller *Luther* tænkte christeligt om Skriftemaalet, altsaa enten Skriftemaalet med Afløsningen er et christeligt *Sakrament* eller ikke, da maa jeg her gjentage, at man aldrig paa *christelig* Grund kan trættes om hvad der skal kaldes et *Sakrament*, fordi hverken dette *latinske* Ord eller noget tilsvarende findes enten ved Herrens Indstiftelser eller i den Hellige Skrift, men at Spørgsmaalet maa være, om *Skriftemaalet* er en *guddommelig Indstiftelse* med en egen *Naadegave*, hvad *Paven* paastaaer, men hvad *Luther* med Rette benægter, da *Skriftemaalet* hverken har et eget Herrens Ord at bevare og udtrykke, og heller ikke af den *Helligaand* er stillet i klar Sammenhæng med Daaben og Nadveren, men er kun en *Kirke*²⁷⁶*skik* med dunkel Oprindelse og tvivlsom Christelighed; men derimod havde *Luther* og hans Efterfølgere Uret i at beholde *Afløsningen* og forkaste den egenlige *Synds-Bekjendelse* og Underkastelse af *Kirketugten*, som var det egenlige *Skriftemaal*. At nemlig Lutheranerne satte en saakaldt "*Skriftebøn*" med en blot almindelig Syndigheds-Bekjendelse *uden* Kirketugt istedenfor den papistiske Opregnelser af og Bodsøvelse for de Enkeltes vitterlige Synder, det gjorde *Afløsningen* eller *Afladen* endnu mere baade farlig og uforsvarlig, medens Lutheranerne ligesaavel som Papisterne syntes at flytte hele *Synds-Forladelsen* fra *Daaben*, hvor Herren selv giver den, til *Nadveren* og *Skriftestolen*, og at flytte *Afløsningen* fra *Christus* til *Præsterne*. Papisterne undskyldte sig i denne Henseende med, at *Synds-Forladelsen* i *Daaben* kun skulde gjælde *Arve-Synden*, medens *Afløsningen* i *Skriftestolen* kun skulde gjælde hver Enkelts *gjørlige Synder*, men *Lutheranerne*, som med Rette forkastede denne selvgjorte, grundløse og trøstesløse Deling, synes ikke engang at have følt, de selv trængte til nogen Undskyldning, sagtens fordi deres Skriftkloge pleiede at henføre *Synds-Forladelsen* ligesaa meget til *Troen*, som til *Daaben*, tit endog alene til *Troen*, og det ikke engang til den almindelige, fuldstændige christne Tro, som vi ved *Daaben* bekjender den, men til en meget *tvetydig* Tro paa *Christi Død* for *vore Synder*, der tit kun var en selvgjort, kjættersk Overtro.